2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, πρέπει να θεωρηθεί ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και συγκρίσιμων εργαζομένων αορίστου χρόνου ως προς την αποζημίωση λόγω καταγγελίας της σύμβασης, η οποία οφείλεται μεν στον ίδιο πραγματικό λόγο, πλην όμως στηρίζεται σε διαφορετική νόμιμη αιτία, συνιστά δυσμενή διάκριση που απαγορεύεται βάσει του άρθρου 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραβιάζει επομένως τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, κατά τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, οι οποίες συγκαταλέγονται μεταξύ των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης;

([1]) Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ L 175, σ. 43).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Consiglio di Stato (Ιταλία) στις 25 Ιανουαρίου 2018 — Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl κ.λπ. κατά Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

(Υπόθεση C-46/18)

(2018/C 142/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείοντες: Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Sebastiano Bolzon, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin

Αναιρεσίβλητες: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει, σε μια κατάσταση όπως η προεκτεθείσα, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης, το δίκαιο της Ένωσης να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η αντίθεση νομοθετικής διατάξεως κράτους μέλους με το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 ([1]) έχει ως συνέπεια την ανυπαρξία της υποχρεώσεως των παραγωγών να καταβάλλουν τη συμπληρωματική εισφορά όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις που καθορίζονται από τον εν λόγω κανονισμό;

2) Πρέπει, σε μια κατάσταση όπως η προεκτεθείσα, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης, το δίκαιο της Ένωσης, και συγκεκριμένα η γενική αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η εμπιστοσύνη των προσώπων που έχουν τηρήσει υποχρέωση προβλεπόμενη από κράτος μέλος και που έχουν ωφεληθεί από τις συνέπειες οι οποίες συνδέονται με την τήρηση της εν λόγω υποχρεώσεως δεν μπορεί να προστατευθεί όταν η υποχρέωση αυτή αποδεικνύεται αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης;

3) Αντιτίθενται, σε μια κατάσταση όπως η προεκτεθείσα, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης, το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΚ) 1392/2001 ([2]) και η κατά το δίκαιο της Ένωσης έννοια της «κατηγορίας προτεραιότητας» σε διάταξη κράτους μέλους, όπως το άρθρο 2, παράγραφος 3, της πράξεως νομοθετικού περιεχομένου αριθ. 157/2004 που εκδόθηκε από την Ιταλική Δημοκρατία, η οποία προβλέπει διαφορετικούς τρόπους επιστροφής της συμπληρωματικής εισφοράς που καταλογίστηκε καθ' υπέρβαση, διακρίνοντας, όσον αφορά τα χρονοδιαγράμματα και τους τρόπους επιστροφής, μεταξύ των παραγωγών που πίστευσαν ότι δεσμεύονται από εθνική διάταξη η οποία αποδείχθηκε ότι αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης και των παραγωγών που δεν τήρησαν την εν λόγω υποχρέωση;

([1]) Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 405, σ. 1).

([2]) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1392/2001 της Επιτροπής, της 9ης Ιουλίου 2001, για λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92 του Συμβουλίου για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 187, σ. 19).